

“मीठे बच्चे- तिमी बाबाको पासमा आएका छौ रिफ्रेश हुन । बाबा र वर्सालाई याद गर्यौ भने रिफ्रेश हुन्छौ ।”

प्रश्न:- समझदार बच्चाहरूको मुख्य निशानी के हुन्छन्?

उत्तर:- जो समझदार छन्, उनीहरूलाई अपार खुसी हुन्छ। यदि खुसी हुँदैन भने बुद्धि हुन। समझदार अर्थात् पारसबुद्धि बन्नेहरू। उनीहरूले अरूलाई पनि पारसबुद्धि बनाउँछन्। रुहानी सेवामा व्यस्त रहन्छन्। बाबाको परिचय नदिई बस्न सक्दैनन्।

ओम् शान्ति । बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ। यी दादाले पनि सम्झन्छन् किनकि बाबा बसेर दादाद्वारा सम्झाउनु हुन्छ। तिमीले जसरी सम्झन्छौ, त्यसैगरी दादाले पनि सम्झन्छन्। दादालाई भगवान भनिँदैन। यो हो भगवानुवाच। बाबाले मुख्य यही सम्झाउनु हुन्छ- देही-अभिमानी बन। यो किन भन्नुहुन्छ? किनकि आफूलाई आत्मा सम्झेमा पतित-पावन परमपिता परमात्माद्वारा हामी पावने बन्छौं। यो ज्ञान बुद्धिमा हुन्छ। सबैलाई सम्झाउनु छ, पुकार्छन् पनि म पतित हुँ। नयाँ पावन दुनियाँ अवश्य हुन्छ। नयाँ दुनियाँ बनाउने, स्थापना गर्ने बाबा हुनुहुन्छ। उहाँलाई नै पतित-पावन बाबा भनेर बोलाउँछन्। पतित-पावन, साथै उहाँलाई बाबा भन्छन्। बाबालाई आत्माहरूले बोलाउँछन्। शरीरले बोलाउँदैन। हाम्रो आत्माका पिता पारलौकिक हुनुहुन्छ, उहाँ नै पतित-पावन हुनुहुन्छ। यो कुरा त राम्ररी याद रहनु पर्छ। यो नयाँ दुनियाँ हो वा पुरानो दुनियाँ हो, यो जान्न त सक्छन् नि। यस्ता पनि बुद्धि छन्, जसले सम्झन्छन्- हामीलाई अपार सुख छ, हामी त मानौं स्वर्गमा बसेका छौं। तर यो पनि जान्नुपर्छ- कलियुगलाई कहिल्यै स्वर्ग भन्न सकिँदैन। नामै छ कलियुग, पुरानो पतित दुनियाँ। फरक छ नि। मनुष्यको बुद्धिमा यो कुरा पनि छैन। बिल्कुलै जीर्ण अवस्था छ। बच्चाहरूले पढेनन् भने भन्छन् नि- तिमी त पत्थरबुद्धि हो। बाबाले पनि लेख्नुहुन्छ- तिम्रो गाउँमा रहने त बिल्कुलै पत्थरबुद्धि छन्। बुझेका छैनन् किनकि अरूलाई बुझाउँदैनन्। स्वयं पारसबुद्धि बनेका छन् भने अरूलाई पनि बनाउनु पर्छ। पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। यसमा लाज आदिको त कुरै छैन। तर मनुष्यको बुद्धिमा आधाकल्प उल्टो कुरा परेका हुनाले बिर्सिँदैनन्। कसरी बिर्सिने? बिर्साउने तागत पनि त एक बाबासँग नै छ। बाबा बाहेक यो ज्ञान कसैले दिन सक्दैन। यसको मतलब सबै अज्ञानी भए। फेरि उनीहरूलाई ज्ञान कहाँबाट आओस्! जबसम्म ज्ञान सागर बाबा आएर सुनाउनु हुन्न। तमोप्रधान अर्थात् अज्ञानी दुनियाँ। सतोप्रधान अर्थात् दैवी दुनियाँ। फरक त छ नि। देवी-देवताहरूले नै पुनर्जन्म लिन्छन्। समय पनि परिवर्तन भइरहन्छ। बुद्धि पनि कमजोर हुँदै जान्छ। बुद्धिको योग लगाउनाले जुन तागत मिलेको थियो, त्यो फेरि समाप्त हुन्छ।

अहिले तिमीलाई बाबाले सम्झाउनु हुन्छ, त्यसैले तिमी कति रिफ्रेश हुन्छौ। तिमी रिफ्रेश थियो, विश्राममा थियो। बाबाले पनि लेख्नुहुन्छ नि- प्यारा बच्चाहरू! आएर रिफ्रेश पनि बन र विश्राम पनि लेऊ। रिफ्रेश भएपछि तिमी सत्ययुगमा विश्रामपुरीमा जान्छौ। त्यहाँ तिमीलाई धेरै विश्राम मिल्छ। त्यहाँ तिमीलाई सुख-शान्ति-सम्पत्ति आदि सबै कुरा मिल्छ। त्यसैले बाबासँग आउँछौ रिफ्रेश हुन, विश्राम लिन। रिफ्रेश पनि शिव बाबाले गराउनु हुन्छ। विश्राम पनि बाबासँग लिन्छौ। विश्राम अर्थात् शान्त। थाकेपछि विश्राम लिन्छन् नि! कोही कहाँ, कोही कहाँ जान्छन् विश्राम लिन। त्यसमा त रिफ्रेशमेन्टको कुरै हुँदैन। यहाँ तिमीलाई बाबाले दिनहुँ सम्झाउनु हुन्छ, त्यसैले तिमी यहाँ आएर रिफ्रेश हुन्छौ। याद गर्नाले तिमी तमोप्रधानबाट सतोप्रधान बन्छौ। सतोप्रधान

बन्नको लागि नै तिमी यहाँ आउँछौ। यसको लागि के पुरुषार्थ छ? प्यारा बच्चाहरू! बाबालाई याद गर। बाबाले सारा शिक्षा त दिनु भएको छ- यो सृष्टि चक्र कसरी घुम्छ, तिमीलाई विश्राम कसरी मिल्छ? अरु कसैले पनि यो कुरा जानेका छैनन् त्यसैले उनीहरूलाई पनि सम्झाउनु पर्छ, जसले गर्दा उनीहरू पनि तिमी जस्तै रिफ्रेश बन्न। आफ्नो कर्तव्य नै यही हो, सबैलाई सन्देश दिनु। अविनाशी रूपमा रिफ्रेश हुनु छ। अविनाशी विश्राम लिनु छ। सबैलाई यो सन्देश देऊ। यही स्मृति दिलाउनु छ- बाबा र वसोलाई याद गर। छ त धेरै सहज कुरा। बेहदको बाबाले स्वर्गको रचना गर्नुहुन्छ। स्वर्गकै वर्सा दिनुहुन्छ। अहिले तिमी संगममा छौ। मायाको श्राप र बाबाको वर्सालाई तिमीले जानेका छौ। जब माया रावणको श्राप मिल्छ अनि पवित्रता पनि खतम, सुख-शान्ति पनि खतम, त्यसपछि धन पनि खतम हुन्छ। कसरी बिस्तारै-बिस्तारै खतम हुन्छ, त्यो पनि बाबाले सम्झाउनु भएको छ। कति जन्म लाग्छ, दुःखधाममा कुनै विश्राम कहाँ हुन्छ। सुखधाममा विश्रामै विश्राम हुन्छ। मनुष्यहरूलाई भक्तिले कति थकाउँछ। जन्म-जन्मान्तर भक्तिले थकाइदिन्छ। कंगाल बनाइदिन्छ। यो कुरा पनि बाबाले तिमीलाई अहिले सम्झाउनु हुन्छ। नयाँ-नयाँ आए भने कति सम्झाइन्छ। हरेक कुरामा मानिसहरूले धेरै सोच्छन्। सम्झन्छन्- कहीं जादू नहोस्। अरे, तिमीले भन्छौ- जादुगर। त्यसैले भन्छ- म जादुगर हुँ। तर त्यो जादू होइन, जसले भेडा बाख्रा आदि बनाइदिन्छ। जनावर त होइनौं नि। यो बुद्धिले जानिन्छ। गायन पनि छ- सुरमण्डल के साज से.... यस समयमा मनुष्य भेडा जस्तै छन्। यी कुरा यहाँको लागि हुन्। सत्ययुगमा गायन गर्दैनन्, यस समयको नै गायन हो। चण्डिकाको कति मेला लाग्छ। सोध- ती को थिइन्? भन्छन्- देवी। यस्तो नाम त त्यहाँ हुँदैन। सत्ययुगमा त सदैव शुभ नाम हुन्छन्। श्री रामचन्द्र, श्रीकृष्ण.... श्री भनिन्छ श्रेष्ठलाई। सत्ययुगी सम्प्रदायकालाई श्रेष्ठ भनिन्छ। कलियुगी विकारी सम्प्रदायकालाई कसरी श्रेष्ठ भन्न सकिन्छ? श्री अर्थात् श्रेष्ठ। अहिलेका मनुष्य त श्रेष्ठ छैनन्। गायन पनि छ- मनुष्यबाट देवता... फेरि देवताबाट मनुष्य बन्छन् किनकि ५ विकारमा जान्छन्। रावण राज्यमा सबै मनुष्यै मनुष्य छन्। त्यहाँ हुन्छन् देवताहरू। त्यसलाई दैवी दुनियाँ, यसलाई मनुष्यको दुनियाँ भनिन्छ। दैवी दुनियाँलाई दिन भनिन्छ। मनुष्यको दुनियाँलाई रात भनिन्छ। दिन उज्यालोलाई भनिन्छ। रात अज्ञान अन्धकारलाई भनिन्छ। यो फरकलाई तिमीले जानेका छौ। तिमीले बुझेका छौ- हामीले पहिला केही पनि जान्दैनथ्यौं। अहिले सबै कुरा बुद्धिमा छन्। ऋषि-मुनिहरूसँग सोध्छन्- रचयिता र रचनाको आदि-मध्य-अन्त्यलाई जान्नु भएको छ? उनीहरूले पनि नेती-नेती भनेर गए, हामीले जान्दैनौं। अहिले तिमीले बुझेका छौ- हामी पनि पहिला नास्तिक थियौं। बेहदका बाबालाई चिनेका थिएनौं। उहाँ हुनुहुन्छ वास्तविक अविनाशी बाबा, आत्माहरूका बाबा। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- हामी उहाँ बेहदका बाबाको बनेका छौं, जो कहिल्यै जल्नु हुन्न। यहाँ त सबै जल्छन्, रावणलाई पनि जलाउँछन्। शरीर हो नि। फेरि पनि आत्मालाई त कसैले जलाउन सक्दैन। बाबाले बच्चाहरूलाई यो गुप्त कुरा सुनाउनु हुन्छ, जुन ज्ञान बाबाको पासमा मात्रै छ। यो ज्ञान आत्मामा गुप्त छ। आत्मा पनि गुप्त छ। आत्मा यस मुखद्वारा बोल्छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! देह-अभिमानि नबन। आत्म-अभिमानि बन। नत्र मानौं उल्टो बन्छौ। आफूलाई आत्मा हुँ भन्ने बिसिन्छौ। ड्रामाको रहस्यलाई पनि राम्ररी बुझ्नु छ। ड्रामामा जे निश्चित छ त्यो जस्ताको तस्तै दोहोरिन्छ। यो कसैलाई थाहा छैन। ड्रामा अनुसार सेकेण्ड-सेकेण्ड कसरी चलिरहन्छ, यो ज्ञान पनि बुद्धिमा हुन्छ। आकाशको कसैले पनि पार पाउन सक्दैन। धरतीको पाउन सक्छन्। आकाश सूक्ष्म छ, धरती त स्थूल छ। कति कुराको पार पाउन सकिन्न। जबकि भन्छन् पनि- आकाशै आकाश, पातालै पाताल छ। शास्त्रहरूमा सुनेका छन् नि, माथि गएर पनि हेर्छन्। त्यहाँ पनि दुनियाँ बसाल्ने कोसिस गर्छन्। दुनियाँमा बस्ती त धेरै छन् नि। भारतवर्षमा केवल एउटै देवी-देवता धर्म थियो, अरु खण्ड आदि थिएन फेरि कति बस्ती बसालेका छन्। तिमीले विचार गर- यहाँ पनि कति थोरै टुकामा देवताहरू हुन्छन्। जमुनाको

किनार हुन्छ। दिल्ली परिस्तान थियो, यसलाई कब्रिस्तान भनिन्छ, जहाँ अकालमा मृत्यु भइरहन्छ। अमरलोकलाई परिस्तान भनिन्छ। त्यहाँ धेरै स्वाभाविक सुन्दरता हुन्छ। यसलाई वास्तवमा परिस्तान भनिन्थ्यो। यी लक्ष्मी-नारायण परिस्तानका मालिक हुन् नि। कति शोभायमान छन्। सतोप्रधान हुन्छन् नि। स्वाभाविक सुन्दरता थियो। आत्मा पनि चम्किरहन्छ। बच्चाहरूलाई देखाएको थिएँ— कृष्णको जन्म कसरी हुन्छ। सारा कोठामा नै चमत्कार भए जस्तै हुन्छ। बाबाले बच्चाहरूलाई बसेर सम्झाउनु हुन्छ। अहिले तिमीले परिस्तान जानको लागि पुरुषार्थ गरिरहेका छौ। नम्बरवार त अवश्य चाहिन्छ। सबै उस्तै त हुन सक्दैनन्। विचार गरिन्छ— यति सानो आत्माले कति ठूलो पार्ट खेल्छ। शरीरबाट आत्मा निस्कैपछि शरीरको के हाल हुन्छ! सारा दुनियाँका कलाकारहरूले त्यही पार्ट खेल्छन्, जुन अनादि बनेको छ। यो सृष्टि पनि अनादि हो। यसमा हरेकको पार्ट पनि अनादि छ। यो सृष्टि रूपी वृक्ष हो भन्ने जानेपछि त्यसलाई तिमीले अद्भुत रहेछ भन्छौ। बाबाले कति राम्ररी सम्झाउनु हुन्छ। ड्रामामा फेरि पनि जसको लागि जति समय लाग्नु छ त्यति समय लाग्छ, बुझ्नु। बुद्धिमा फरक हुन्छ नि। आत्मा मन-बुद्धि सहित छ नि त्यसैले कति फरक हुन्छ। बच्चाहरूलाई थाहा छ— हामीले छात्रवृत्ति लिनुपर्ने हुन्छ। मनमा भित्र खुसी हुन्छ नि। यहाँ पनि भित्र आउने बित्तिकै लक्ष्य-उद्देश्य सामुन्ने देखिन्छ त्यसैले अवश्य खुसी हुन्छ नि! अहिले तिमीले जानेका छौ— यस्तो बन्नको लागि यहाँ पढ्न आएका हौं। नत्र कहिल्यै कोही आउन सक्दैन। यो हो लक्ष्य-उद्देश्य। यस्तो विद्यालय कहीं पनि छैन जहाँ अर्को जन्मको लक्ष्य-उद्देश्यलाई देख्न सकियोस्। तिमीले देखिरहेका छौ— यी स्वर्गका मालिक हुन्, हामी नै यी जस्तै बन्नेवाला हौं। हामी अहिले संगमयुगमा छौं। न त्यो राजाईका हौं, न यस राजाईका हौं। हामी बीचमा छौं, गइरहेका छौं। खिवैया बाबा पनि हुनुहुन्छ निराकार। नाउ (आत्मा) पनि छ निराकार। नाउलाई तानेर परमधाममा लैजानुहुन्छ। निराकारी बाबाले निराकारी बच्चाहरूलाई लिएर जानुहुन्छ। बाबाले नै बच्चाहरूलाई साथमा लैजानुहुन्छ। यो चक्र पूरा हुन्छ, फेरि जस्ताको तस्तै दोहोर्‍योउनु छ। एक शरीर छोडेर अर्को लिन्छौं। सानोबाट फेरि ठूलो बन्छौं। जसरी आँफको कोयोलाई जमीनमा गाडिदियो भने फेरि आँफको बिरुवा निस्कन्छ। त्यो हो हृदको वृक्ष। यो मनुष्य सृष्टि रूपी वृक्ष हो, यसलाई भेराइटी वृक्ष भनिन्छ। सत्ययुगदेखि लिएर कलियुग तक सबैले पार्ट खेल्नहुन्छन्। आविनाशी आत्माले ८४ को चक्रको पार्ट खेल्छ। लक्ष्मी-नारायण थिए, जो अहिले छैनन्। चक्कर लगाएर अब यी बन्छन्। भन्छन्— पहिला यी लक्ष्मी-नारायण थिए फेरि यिनीहरूको यो हो अन्तिम जन्म ब्रह्मा-सरस्वती। अब सबै फर्केर जानु पर्छ। स्वर्गमा त यति मनुष्य थिएनन्। न इस्लामी, न बौद्धि.... देवी-देवताहरू बाहेक कुनै पनि धर्मका कलाकार थिएनन्। यो ज्ञान पनि कसैमा छैन। समझदारलाई पदवी मिल्नुपर्छ नि। जति जसले पढ्छ नम्बरवार पुरुषार्थबाट पद पाउँछ। त्यसैले तिमी बच्चाहरू यहाँ आउनसाथ यी लक्ष्य-उद्देश्य देखेर खुसी हुनुपर्छ। खुसीको त ठेगानै छैन। पाठशाला वा विद्यालय होस् त यस्तो। छ कति गुप्त, तर विशेष पाठशाला हो। जति ठूलो पढाइ, त्यति ठूलो कलेज। त्यहाँ सबै सुविधाहरू मिल्छन्। आत्माले पढ्नु छ चाहे सुनको तख्तमा, चाहे काठको तख्तमा बसोस्। बच्चाहरूलाई कति खुसी हुनुपर्छ किनकि शिव भगवानुवाच हो नि। पहिलो नम्बरमा छन् यी विश्वका राजकुमार। बच्चाहरूलाई अब थाहा भएको छ। कल्प-कल्प बाबा नै आएर आफ्नो परिचय दिनुहुन्छ। मैले यिनमा प्रवेश गरेर तिमी बच्चाहरूलाई पढाइरहेको छु। देवताहरूमा यो ज्ञान कहाँ हुन्छ र। ज्ञानबाट देवता बने फेरि पढाइको आवश्यकता पर्दैन, यसमा बुझ्नुको लागि विशाल बुद्धि हुनुपर्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) यस पतित दुनियाँलाई बुद्धिद्वारा संन्यास गरेर पुरानो देह र देहका सम्बन्धीहरूलाई भूलेर आफ्नो बुद्धि बाबा र स्वर्गतर्फ लगाउनु छ।

२) अविनाशी विश्रामको अनुभव गर्नको लागि बाबा र वर्साको स्मृतिमा रहनु छ। सबैलाई बाबाको सन्देश दिएर रिफ्रेश बनाउनु छ। रूहानी सेवामा लाज मान्नु हुँदैन।

वरदान:- सधैं बाबाको सम्मुख रहेर खुसीको अनुभव गर्ने अथक र आलस्य रहित भव कुनै पनि प्रकारको संस्कार वा स्वभावलाई परिवर्तन गर्नमा दिलशिकस्त हुनु वा अलबेलापन आउनु पनि थाक्नु हो, यसमा अथक बन। अथकको अर्थ हो जसमा आलस्य नहोस्। जो बच्चाहरू यस्तो आलस्य रहित हुन्छन् उनीहरूले सधैं बाबाको सम्मुख रहेर खुसीको अनुभव गर्छन्। उनीहरूको मनमा कहिल्यै दुःखको लहर आउन सक्दैन। त्यसैले सधैं सम्मुख बस र खुसीको अनुभव गर।

स्लोगन:- सिद्धिस्वरूप बन्नको लागि हर संकल्पमा पुण्य र बोलीमा आशीर्वाद जम्मा गर्दै जाऊ।